cum vicerit cupiditatem suam, vincat et iram tuam, nos quoque in gratia potenter restituat.

℟. Filiæ Jerusalem, sancta anima migrat. Exite obviam ei.

℣. Veniens venit cum exsultatione. Exite, etc.

HYMNUS.

Vina de fonte non de vite manant,
Musta pro rivis colorata fluunt,
Benedicentis manu bene usa
Pro torculari.
Subito sapor subiens novellus,
In novos usus latices coegit,
Rege mirante, ubi non putabat
Regium potum.
Dæmone tortus publicat se homo,
Furta fatetur miser vel invitus.
Pelitur tortor fure deprehenso,
Tortus et ipse.
Hæc satis probant aliaque multa
Prærogativam gloriæ Victoris;
Nec minoratam, quo præventus fuit
Spiritu bono.
Gloriæ summæ Trinitati, etc.

Ad Bened. Antiph. Felix generatio, cui exortum est lumen in tenebris. Victor, illuminare his qui in tenebris, et in umbra mortis sedebant.

Alia. Benedictus Dominus Deus Victoris, qui ipsum in medio statuens, cornu salutis erexit nobis, et rursum de medio tollens cum principibus collocavit, ut habeat ex hominibus, cui hominum peccata donet.

℣. Hæc dies tantæ solemnitatis ejus, hæc dies lætitiæ gentis ejus. ℟. Exsultemus et lætemur in ea.

AD PRIMAM, ANTIPHONA.

Hodie posito corpore Victor, quo solo præpediri ab introitu gloriæ videbatur, dives meritis, signis clarus, expeditus penetravit in sancta, similis factus in gloria sanctorum.

AD TERTIAM.

Nomen tuum et memoriale tuum Victor, favus distillans in labiis captivorum. Eia ergo, fortis athleta, dulcis patrone, advocate fidelis, exsurge in adjutorium nobis, ut de plena victoria glorieris.

AD SEXTAM.

Vincenti expandit gremium suum, qui pugnanti dederat spiritum suum. Ibi, ibi, tu qui ubique es, cogitare de miseris inspira ei; Deus; supplicantem pro miseris suscipe eum, Deus; exorantem pro miseris exaudi eum, Deus.

AD NONAM.

Absorptus est Victor in gloria Filii Dei : immitte ei nostri semper memorem fieri, nostram in tuo tremendo judicio suscipere et agere causam.

AD II VESPERAS.

Sancte Victor, quis digne explicet laudes tuas, castimoniæ decus, animi virtutem, conscientiæ puritatem?

Sancte Victor, quis det nobis, ut cum memoria abundantiæ suavitatis tuæ insideat nobis forma rectitudinis vitæ tuæ?

Sancte Victor, mitte nobis auxilium de sancto, et de Sion tuere nos, qui de terra te laudamus.

Sancte Victor, sanctitas tua, victoria tua, quo nobis salubrior, eo tibi gloriosior invenitur.

℣. Ecce appropinquat Victor gloriosus, cito proferte coronam.

℟. Jam intrat in gaudium Domini sui.

Ad Magnif. Antiph. O magnifice Victor, etsi elevata est magnificentia tua super cœlos, sed non terræ inopes tua jugis munificentia derelinquat.

SANCTI BERNARDI

ABBATIS CLARÆ-VALLENSIS

OPERUM TOMUS QUARTUS.

COMPLECTENS

SERMONES IN CANTICA NUMERO LXXXVI.

(Collati sunt ad codices S. Germani Paris., Gemmeticensem, Cistercienses, S. Victoris Paris., Cœlestinorum Paris., S. Theodorici Remensis, S. Ebrulfi, etc.)

PRÆFATIO IN TOMUM QUARTUM.

1261-1263 *I. Cum omnia sancti Bernardi opera solidæ pietatis ac doctrinæ succo referta sunt, tum duo præcipue apud omnes in pretio esse debent, nimirum libri de Consideratione, et sermones in Cantica*

canticorum. In illis siquidem libris, quidquid sanctius in sacris Litteris et in conciliis, quidquid salubrius in scriptis veterum Patrum et in decretis pontificum ad regimen Ecclesiæ præscribitur ; id omne sub eleganti compendio comprehensum habetur. In his vero sermonibus, quæcunque per alia sancti doctoris opera ad mores informandos et ad pietatem accendendam, quæcunque de vitiis et virtutibus atque de tota vita spirituali respersa sunt : in his, inquam, sermonibus hæc omnia solidius ac sublimius pertractantur, et ex mysticarum allegoriarum involucris ac figuris, totius perfectionis eruuntur arcana, non minus jucundo atque utili, quam sublimi modo : ita ut hi sermones quasi castæ quædam piorum hominum deliciæ censendæ sint. Jucundum atque utilem hunc scribendi modum appellamus. Hæc enim est, teste ipso Bernardo, « miranda prorsus et miseranda humanarum conditio animarum, ut licet tam multa foris ingenii vivacitate percipiant, egeant omnino figuris et ænigmatibus quibusdam corporearum similitudinum, ut ex visibilibus et exterioribus possint vel aliquatenus invisibilia atque interna conjicere (155). *» Quod quidem his in sermonibus præclare omnino præstatur.*

II. Hoc insigne opus Bernardus aggressus est anno 1135, *post suum ex Aquitania reditum, ut patet ex libro secundo de ipsius Vita, capite* 6. *« Nactus vero vir Dei aliquod quietis tempus, aliis se negotiis occupavit, et secedens in casulam, pisatiis torquibus circumtextam, solus meditationibus divinis vacare disponit. Et repente occurrunt ei in diversorio humili, quasi ad præsepe Domini consistenti, amatoria Cantica, et spiritualium fercula nuptiarum. Multo tempore in harum meditatione rerum animam suam effudit ; et multipliciter hæc exponens, quantum in se profecerit, qui in illis quotidie epulabatur deliciis ; quantum nobis profuerit, quibus ejusdem benedictionis reliquias in Scriptura servavit, manifestum est legentibus eam. » Ita Gaufridus : qui rursus in libri tertii capite* 8 : *« In sermonibus super Cantica, » inquit, « et investigator mysteriorum, et morum ædificator magnificus innotescit. » Id autem operis tempore Adventus prædicti anni* 1135 *inchoatum fuisse intelligimus ex sermonis secundi exordio. « Ecce enim quam multi in hac ejus, quæ proxime celebranda est, Nativitate gaudebunt, » etc.*

III. Bernardum de Portis Cartusianum istius suscepti, si non auctorem, saltem incentorem fuisse constat ex Bernardi ad ipsum epistola 153, *in qua virsanctus expositionem in Cantica, seu aliquid spirituale obnixe flagitanti suam tenuitatem prætendit: sed tandem instanti obsequitur; sive id de susceptione, sive de publicatione et missione operis jam inchoati interpretandum sit. Placet secunda interpretatio, præsertim quod Gaufridus in locis modo adductis Bernardi de Portis ad istud aggrediendum auctoritatem intervenisse non dicit, imo virum sanctum sponte sua huic meditationi applicuisse animum satis innuit. Favent huic sententiæ verba epistolæ* 153 : *« Cedo importunitati tuæ, ut vel exhibitio tollat suspicionem. Res est cum amico. Non parco jam verecundiæ : prorsus, dum fiat quod tu vis, insipientiæ meæ non memorabor. Sermones paucos in principio Canticorum Salomonis, recens dictatos, en facio transcribi, et tibi, cum necdum ediderim, quam citius mitto. In quo opere, cum accepero tempus, Christo imperante curis, tentabo procedere. » Ex quibus verbis id tantum eruitur, Bernardum Portensem aliquid spiritualis operis a Bernardo nostro postulasse, eique missos fuisse sermones primos in Cantica. Nescio an de hoc Bernardo explicandus sit locus in sermone* 1, *n.* 3. *« Puto autem quod jam non habebit unde adversum nos murmuret is, qui nobis de via venit amicus, cum et tertium istum insumpserit panem* (156); *» quod aliis æstimandum permitto. Denique ad ipsum Bernardum Portensem priores sermones directi sunt cum epistola* 154, *in qua hæc legimus : Sermones super principia Canticorum, quos tu petiisti, et ego promiseram, transmitto tibi quibus lectis peto, ut quam citius opportune poteris, tuo rescripto moneamur vel ad procedendum, vel ad supersedendum : » quod de ipsa descriptione et missione operis itidem interpretari licet.*

IV. Etsi vero Bernardus continuis fere diebus hos sermones habebat ad suos Claræ-Vallenses ; non potuit tamen intra annos octodecim, quibus supervixit, incœptum opus perficere, variis subinde Ecclesiæ ac regni negotiis interpellatus, quin etiam adventantium importuna frequentia, de qua non semel coqueritur, ut in fine sermonis tertii. « Sed ecce avocat nos diei malitia. Hi siquidem, qui modo supervenisse nuntiantur, gratum cogunt rumpere magis, quam finire sermonem. Ego exibo ad hospites, ne quid desit officiis ejus, de qua loquimur, charitatis. » Et in sermone 52, *n.* 7 : *« Rara satis mihi ad feriandum a supervenientibus conceditur hora. » Mirum vero est, sanctum Patrem magnæ familiæ et irruentium negotiorum curis distractum, parem fuisse meditandis tam altæ sapientiæ sermonibus, iisque in dies recitandis. Quod etiam ipse contestatur sermone* 22. *n.* 2 : *« Nonnullius profecto fatigationis est atque laboris, quotidie scilicet exire, et haurire etiam de manifestis rivulis Scripturarum, » etc. Nam hos sermones feriatis diebus habebat, et quidem pene continuis, ut patet ex sermone* 83, *ubi triduum jam consequenter ad explicandum unum locum se insumpsisse dicit, Hos porro sermones viva voce proferebat. Unde in fine sermonis* 42 *hæc loquitur : « Infirmitas mea, quam nostis, non sinit ulterius progredi. » Et in fine sermonis* 1964 44 : *« Et de hoc satis. Nam et infirmitas mea pausandum indicit, sicut et sæpe facit. »*

V. Meditationem quidem vir sanctus disponendæ sermonum materiæ cum oratione adhibebat ; sed eos ex

(155) *Serm.* 6 *de Diversis, n.* 1.

(156) Allusio ad illud Lucæ XI, 5, *Amice, commoda mihi tres panes.* An vero his verbis aliqua in duo osce libros commentatio designetur, in Præfatione hujus tomi expendimus,

animi copia et plenitudine nondum scriptos nonnunquam depromebat, ut varia loca probant. Nam et multa in istis sermonibus ex tempore dicuntur, quale est illud, cum in sermone 36 *somnolentos increpat, aitque : « Putabam me uno sermone implere quod promisi de duplici ignorantia; et fecissem, nisi fastidiosis longior videretur. Quosdam siquidem oscitantes, quosdam et dormientes intueor. Nec mirum; præcedentis noctis vigiliæ (longissimæ quippe fuerunt) excusant eos. » At extemporanea illa dicta nihil æque probat, quam locus ex sermone* 9, *n.* 6 : *« Occurrit et alius sensus, quem quidem non proposueram ; sed minime præteribo. » Accedit quod recitatos sermones postea a discipulis fuisse descriptos innuit vir sanctus his verbis : Scripta sunt ut dicta sunt,» ait sermone* 54, *n.* 1 *« et excepto stylo, sicut et sermones cæteri, ut facile recuperetur quod forte exciderit. » Huc spectat quod legitur in sermone* 77, *n.* 2 : *« Sed etsi litteris forsitan mandentur ista quæ dicimus, dedignabuntur legere. »*

VI. Hos porro sermones passim declamabat Bernardus « in auditorio » fratrum, et quidem novitiis præsentibus, ex sermone 63, *n.* 6, *non vero conversis, qui ejusmodi conventibus non intererant. Unde sæpe innuit auditores suos fuisse in Scripturis sacris peritos, quos « ingenio » dicendis « prævolare » testatur in sermonibus* 15, *n.* 2; 16 *n.* 1, *et* 39, *n.* 2. *Cæterum hora, qua sermones isti habebantur, aliquando matutina, ante missam (ut de aliis sermonibus in superioris tomi præfatione dictum est), aliquando vespertina erat. De matutino tempore interpretare duo loca, in quibus concionem dimittit propter laborem manualem et officium divinum. Sic in fine sermonis* 1 : *« Sed præterit hora, » inquit, « qua nos extra urget ad opera manuum et paupertas, et institutio regularis. » At expressior est hanc in rem locus in sermone* 47, *quem interrupit ob instantem horam officii divini. De vespertino tempore perspicuum est testimonium in sermone* 71, *n.* 15 : *« Jam enim disputante me longius, inclinata est dies. » At satis minutiarum, quæ tamen huic loco non male conveniunt.*

VII. Sermones omnino quatuor et viginti absolverat Bernardus anno 1137, *quo anno in Italiam ad componendum schisma profectus est. Inde reversus anno sequenti, ad opus intermissum denuo se recepit, sermone* 24 *repetito cum alio exordio et alia clausula : ex quibus nata est illa, de qua suo loco agemus, lectionis diversitas. Sermones autem sexagesimum quintum et sequentem, qui ab expositione istius versus,* Capite nobis vulpes parvulas, *incipiunt, composuit vir sanctus adversus Colonienses hæreticos, occasione epistolæ ad se scriptæ per Evervinum præpositum Steinteldensem : quam epistolam idcirco duobus illis sermonibus præfigere visum est. Denique sermo octogesimus habitus est post concilium Remense, anno* 1148, *præsente Eugenio celebratum, in quo damnatus est error Gilberti Porretani episcopi Pictaviensis, prout Bernardus ipse in eo sermone commemorat.*

VIII. In plerisque manuscriptis habentur sermones numero 86 ; *in paucis,* 87 ; *sed vel ob repetitionem sermonis vigesimi quarti, ut in codice Colbertino, vel ob divisionem alterius sermonis, ut in nostro Germanensi. Ex quinque Vaticanis, quos rogatu meo consuluit noster Joannes Durandus, unus habet sermones omnino* 86 ; *sed in alio, qui signatus est n.* 665, *habetur præfatio, quæ nec in editis, nec scriptis ullis legitur Ejus exordium sic habet : « Incipit præfatio beati Bernardi Claræ-Vallis abbatis super Cantica canticorum. Summum incentivum virtuti proposuit Deus, futuræ beatitudinis delectationem : vehemens quoque calcar erroris delectationem esse diabolus excogitavit. Utriusque enim sententiæ præstat indicium princeps humani generis Adam, a Domino Deo in paradiso voluptatis, ut æterna felicitate frueretur ad virtutem futuris sæculis provocandam. » Tum subditur, amissa per peccatum innocentia, amissam utique delectationem, sed reparari per psalmorum et canticorum dulcedinem et concentum. Nihil in ea præfatione ad Bernardi stylum aut genium accedit. Præfationi subjiciuntur sermones tantum* 83 *sub hoc titulo: « Incipit expositio beati Bernardi Claræ-Vallensis abbatis in Canticis canticorum. » Alius codex : « Incipit Bernardus super Cantica canticorum. » Alii : « Incipit tractatus beati Bernardi abbatis de Clara-Valle super Cantica canticorum. » In uno Colbertino dicuntur Tractatus, non Sermones, pro veteri more. Sed hæc leviusculu sunt. Expositio ista desinit in caput tertium Canticii ad hunc versum* in lectulo meo quæsivi per noctes, *a quo Gillebertus de Hoylandia, et ipse Cisterciensis Hibernus, eam continuavit usque ad quinti capitis hunc versum,* Dilectus meus candidus et rubicundus, *editis sermonibus octo et quadraginta, vir sane Bernardo dicendi gravitate et pietate non multum inferior. Conantem vero ulterius explanando progredi mors ex humanis abstulit, veluti huic indignata, si Sixto Senensi credimus, quod interruptum a se Bernardi laborem iterum continuare, et ad finem deducere velle auderet. Falitur Sixtus, qui Bernardi opus « ultimo vitæ suæ anno » incœptum dicit. Gilleberti sermones in tomo sequenti adducemus.*

IX. Præter hanc expositionem Bernardus aliam breviorem dictavit Guillelmo Sancti Theoderici abbati, uti Guillelmus ipse testatur in libro I de ejus Vita capite 12 : *sed commodior erit de hac dicendi locus in tomo quinto, ubi compendiosam in duo priora Cantici capita ex Bernardo commentationem referemus.*

X. In primo sermone fusioris expositionis Bernardus innuere videtur, se commentarios edidisse in Parabolas Salomonis, et in Ecclesiasten. Sic enim ait n. 2 : *« Nam de verbis Ecclesiastes satis, ni fallor, per Dei gratiam instructi estis mundi hujus cognoscere et contemnere vanitatem. Quid et Parabolas?* 1265 *An non vita et mores vestri juxta eam, quæ in ipsis invenitur, doctrinam sufficienter emendati sunt et informati?*

Proinde illis ambobus prælibatis, quos nihilominus de amici arca præstitos accepistis; accedite et ad tertium hunc panem, ut probetis forsitan potiora. » *Verum hæc verba id unum significare videntur, Claræ-Vallenses dedisse operam legendis Parabolis et Ecclesiastæ, et ad eorum regulas mores suos composuisse. Sane Gaufridus, qui satis accuratum Bernardi operum indicem texuit, nec ullus, quem sciam, veterum ejus generis commentationes Bernardo tribuit. An fortasse « amici » nomine aliquem alium illius temporis auctorem intelligit? qualis fuit Hugo Victorinus, qui homilias 19 in Ecclesiasten composuit.*

XI. Redeo ad sermones in Cantica, de quibus quid sentiret Guerricus abbas Igniacensis, et ipse sancti doctoris discipulus piissimus, aperit in sermone 3 de sanctis Petro et Paulo, qui cum aliis habetur in tomo VI. « *Magister noster, ille interpres Spiritus sancti de toto illo carmine nuptiali loqui instituit, spemque nobis dedit ex iis quæ jam edidit, quia si pervenerit ad locum de quo quæritis*, donec aspiret dies, et inclinentur umbræ, *umbras ipsas ponet in lucem intelligentiæ; quod dictum est, vel erit in tenebris, nobis dicet in lumine.* » *Hæc Guerricus.*

SANCTI BERNARDI

ABBATIS CLARÆ-VALLENSIS

SERMONES IN CANTICA CANTICORUM (157).

1266-1267 SERMO I.

De ipso titulo libri : « *Cantica canticorum Salomonis.* »

1. Vobis, fratres, alia quam aliis de sæculo, aut certe aliter dicenda sunt. Illis siquidem lac potum dat, et non escam (*I Cor.* III, 2), qui Apostoli formam tenet in docendo. Nam spiritualibus solidiora apponenda esse, itidem ipse suo docet exemplo, *Loquimur*, inquiens, *non in doctis humanæ sapientiæ verbis, sed in doctrina spiritus, spiritualibus spiritualia comparantes* : item, *Sapientiam loquimur inter perfectos* (*I Cor.* II, 13-6), quales vos nimirum esse confido; nisi frustra forte jam ex longo studiis estis cœlestibus occupati, exercitati sensibus, et in lege Dei meditati die ac nocte. Itaque parate fauces, non lacti, sed pani. Est panis apud Salomonem, isque admodum splendidus sapidusque; librum dico, qui Cantica canticorum inscribitur : proferatur, si placet, et frangatur.

2. Nam de verbis Ecclesiastes satis, ni fallor, per Dei gratiam intructi estis mundi hujus cognoscere et contemnere vanitatem. Quid et Parabolas? An non vita et mores vestri juxta eam quæ in ipsis invenitur doctrinam sufficienter emendati sunt et informati? Proinde illis ambobus prælibatis, quos nihilominus de amici arca præstitos accepistis, accedite et ad tertium hunc panem, ut probetis forsitan potiora (157). Cum enim duo sint mala, quæ vel sola, vel maxime militant adversus animam, vanus scilicet amor mundi et superfluus sui, pesti utrique duo illi libri obviare noscuntur; alter sarculo disciplinæ prava quæque in moribus, et carnis superflua resecans; alter luce rationis in omni gloria mundi fucum vanitatis sagaciter deprehendens, veraciterque distinguens a solido veritatis. Denique universis humanis studiis, ac mundanis desideriis prætulit Deum timere, ejusque observare mandata. Merito quidem. Veræ etenim sapientiæ primum illud, initium; secundum, consummatio est : si tamen constat vobis non aliud veram et consummatam esse sapientiam, quam declinare a malo, et facere bonum; itemque recedere a malo neminem posse perfecte absque timore Dei, nec bonum opus omnino esse præter observantiam mandatorum.

3. Depulsis ergo duobus malis duorum lectione librorum, competenter jam acceditur ad hunc sacrum theoricumque sermonem : qui cum sit amborum fructus, nonnisi sobriis mentibus et auribus omnino credendus est. Alioquin ante carnem disciplinæ studiis edomitam et mancipatam spiritui, ante spretam et abjectam sæculi pompam et sarcinam, indigne ab impuris lectio sancta præsumitur. Quomodo nempe lux incassum circumfundit oculos cæcos vel clausos, ita *animalis homo non percipit ea quæ sunt Spiritus Dei* (*ibid.*, 14). Quippe *Spiritus sanctus disciplinæ effugiet fictum* (*Sap.* I, 5), quod est vita incontinens; sed nec erit ei unquam pars cum mundi vanitate, cum veritatis sit Spiritus (*Joan.* XIV, 17). Quæ enim societas ei quæ desursum est sapientiæ, et sapientiæ mundi, quæ 1268 stultitia est apud Deum (*I Cor.* III, 19); aut sapientiæ carnis, quæ et ipsa inimica est Deo? (*Rom.* VIII, 7.) Puto autem quod jam non habebit unde adversum nos murmuret is, qui nobis de via venit amicus, cum et tertium istum insumpserit panem.

4. Sed quis franget? Adest paterfamilias; cogno

(157) Inchoati anno 1135.